

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1920. - ΕΤΟΣ Β' ΔΡΙΘ. 90
ΣΑΒΒΑΤΟΝ 19 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
ΟΔΟΣ ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20.— > > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συγτάται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι τών Έλλήνων δημοσιογράφων.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΩΡΑ ΤΟΥ ΥΠΝΟΥ

ΣΑΝ ΤΟ ΚΕΡΑΚΙ ΛΥΩΝΕΙ ΚΙ' ΑΥΤΟΣΙ

T. TRILBY ΜΕΤΑΦ. Δ. ΔΟΣ ΑΛΕΧ. ΖΑΚΕΛΙΝΑ 26

—Φείγο, έχω τό δώσω μερικούς διαταγές γιατί οε λίγο ή Ραυμόνδη θά εινε εδω.
—Επειμένιος τωος κάποιον ενθαρρυντικόν λόγον εν μέρος του Ζακ, αλλά κατώς ούτος δεν εντάρχετε λέγειν, ήφαγε λυπημένη. Έτσιως μερικας οδήςιας εις τούς ύπηρετας, ούτοις εκοιτήθηεν εις τόν ήλιον να κόψη χρυσοσθερα και τέλος ήπιρε το εργοχειριον της και εκάθησεν εις τήν ταρτατον. Δεν ειχεν όμως διολον διόθεον να εργασθή και ήρωτιμιοσ να πάρη ένα βιβλιον, το όποιον δεν ήγρησεν και αυτο να έχη τήν ιδιαν ύχην. Έξηλασθη τότε εις μιαν πολυθρόναν και ήβηθησθη εις ρεμβρομοιοσ, ζωσ ότου ειδε το αυτοκινητον να στέκεται εις τήν είσοδον του ποικου. Έσχηθη με τήν πρόθεσιν να τρέξι εις προύπανθηον, αλλά και το όποιον ειδε, τήν εκωρε να μείνη κοφρα μίση εις τήν θείον της. Η Ραυμόνδη δεν ήτο μόνη. Ακολουούετο και απο τα διό της παιδια και να αυτην την στιγμήν τα εκαιβυθεν εις τήν άγκυλιαν της και τα έξιόσασα... Ένα αίσθημα ήλιτοσλοιοσ κατελαβε τήν Λινέττα, ήσθάνθη σαν ένα οιστρέον χειρ να τής σφιγγη το στήθος, και άνωσασεν πλέον να γίνη κωρία έαυτης, έπεισεν αναίσθητος εις τήν πολιθρόναν της.

—Όταν ήρχισεν να σπινετασθη, ειλε τον Ζακ τόσον γλωμόν και άνησυχον, όποτε προσεπαθισεν να τιν καθισσορη.
—Δεν ειλε τίποτε, του ειπε με φωνή εξησθημένη και βλέπουσα τήν Ραυμόνδη ήπροσθεσσε.—Με σπινετασ, Ραυμόνδη, γιά τήν περιεργη έποδοχη που σου εκωρα, αλλά δεν ήξειρω τι μου σπινετασ... τωος επειδι ελα καθήσοσ πούδν στον ήλιο...

Με τήν βοήθειαν του Ζακ έσχηθη και έκομε δύο τρία βήματα δια να τον ρεβωσση οτι ήκο εντελώς κωλο, και μη βλέπουσα τα παιδια, έπεσεσεν να έρωσθησθη που ήσαν.
—Εινε κωτω με τήν διδοσκόλιόσάν τους, απήνησθη ή Ραυμόνδη, πηγαίνω να τα κωναξώσ.

—Όχι, όχι, ανεκαθεν ή Λινέττα εντρομοσ και προς δικαιολογίαν ήπροσθεσσε: άρησε να να ποίζωσιν... τα βλεπω άργότερα.
—Επληκώσθησσε μιχαρά σισαη και κατισαν ο Ζακ ζήτησθησν από τήν Ραυμόνδη πληροφωρία περι του συζυγιου εις ενω ή Λινε τα ήκωσεν άρηρημένη με τα ματια της κοφωμένα εις το βάθος του πάρκου όπου διεκρινοντο δυο λευκά πιόκωια σιουετασ.

Και ο διαλόγος μεσιώθδν δύο αδελφών εξηκολούθησε, χωρίς ή νεσρα γυνη να ληρη διολοσ μέρος εις αυτόν.
—Απο κωρω ήρεσα να ελθω να σε πωθώ.—Έλεγεν ή Ραυμόνδη—αλλά ο άνδρασ μου υπαφιρει παντα και τα παιδια με άπασχολούν πολύ.
—Το ζευγαυ, απήνησθησν ο Ζακ, και σε βεβαίω ότι δεν σε συνερίζωμαι καθόλου.

—Ναι, μα ο Γκαί δεν σου μοιάζει, πρό δύο τριών ήμερών μου ήτηλεσργωσθησεν να πάω άσπασθησ με τον συνατηροσ, αλλά έγω δεν ήμπορ ήσασσεν αησασ τα παιδια, κι έπορευσεσεν του έργωσνα να ελθη αυτός εις τώσ Βερωλλίωσ.

—Παισ; ήρώτησθησν ο Ζακ πολύ τορογμένωσ.
—Όχι, και ούτε καν μου ζεναεργωσθησ χτέσ μόνον με είδοποίησ με δυο λόγια πώσ το έρχόμενον Σαρβτο φενίγει γιά τήν Κίνα.
—Η είδοσιον αυή είλησθησ φεβρα τήν Λινέττα. Ήξερω καλά ότι ο Γκαί έφενίγει εν είδοσιον της και αν του ουνιθωσ κανενα διότημησ εκεί καιω μακρουν απο τώσ δυοσ του, θα τήν είπειται άσπασησ ή ουνειδήσ.

—Αλλά εις τι ειχε πταιοσ; Αύτη τον ή ήσασ σου άδελφόν, όποτε το λάθος δεν ήτο ιδώκον της αν αυτός πορζήγησε το αίσθημα της.
—Δεν μοιωσ να εξήγησω τήν αίσθησιν αυτήν άσπασησ του, εξηκολούθησθησν ή Ραυμόνδη, σφου ειχε ζήτησοσ εξη μηρών άδεια.
—Ο Ζακ ήξερω καλά τήν άσπασησν διωτι ήτο πλέον ή βίβωιοσ τώρα ότι ο Γκαί ήγαμα τήν Λινέττα, αλλ' απήνησθησ με τόν φρωικώσνον τρόπον.

—Είσο ήτον παντα του ο Γκαί. Εινε έρωτευμένωσ με το έπαγγελά του.
—Κωλα, παρετήρησθησν ή Ραυμόνδη, μα δεν το ειχε κάμει ποτέ αυτό. Έχωρημοιοσισσεν πωτιε της άδειεσ του κι' ύστερα έφενεν. Όσο ήταν εδω με ζυσασ σου ειχε κάμει λογο γι' αυτό το περιεχω σκεδίω του;
—Όχι... δεν θαμαρα.

—Και ει, έσένο, Λινετα;
—Η ερωσιονσ αυή ήτο φρωικωτάτη, εν τώτοις δια τόν Ζακ ήτο μεγάλησ σπουδατικησ, και θα προσπαθει να έννοησθησ από τον τόνοσ της φωνήσ της τα πραγματικα αίσθηματς της Λινέττοσ.

—Δεν τον ήκωστω ούτε εγω να όμιλησσω ποτέ για ένα τέτοιο σκεδίω, ύπηρξεν ή απαντησνησ της και ή φωνή της δεν έτερε διολοσ ενω ήπροφενεν αυτό, τας λέγεισ, εν τώτοις ο Ζακ δεν έδοσκολετήσθη να μαντεύη τήν όλιμην που προσπαθει να κρήνη ή Λινετα και εξηλασθη ή άνασπασησ εις τήν αυθυμωσν του ενω ή Ραυμόνδη εξηκολούθησε να καταμερειται κατά της άσπασησ του Γκαί. 'Αλλά κατώς δεν τήσ άπασησ τονωσ, ή Ραυμόνδη εωσπησθησ, ή δε Λινετα ήσπασησισσισσ αυτήσ της σιωπής σιωπησ η με τήν απόθεσιν γ' άπαμακρωθήσθ δι' όλησ λεπτα.

Ο Ζακ όμως άκωσασσε φορτωθδν έννοησθησ τήν πρόθεσιν της και τήν ήρωήσοσ ληλασ απωτομα:
—Μου πηγαίνε;
—Διά... βεβαίωσ... πρεπει γ' άν έβρω στο δωμάτιό μου να κτενίσω λιγάκι τα μαλλια μου, απήνησθησν ή Λινετα φρωικώσνη.

—Διότι εωσασ εντελώς κωλα; τήν ήρώτησθησν ή Ραυμόνδη. Μήπωσ θέλεισ να σε βουθήσω;
—Όχι σ' ευχωριώσ.

Και ο Ζακ έννοησσε ότι ή νεσρα γυνή έπεθύμει να μείνη μόνη δια να κρήνη τήν συνηθειαν της τήν άρηεσ, να φύγη χωρίς περισοτέρασ εξηγήσοσ. Μι τα δυοσρα αυτα που εμναιθεν εις τα ματια της, τα δακρυα αυτα που ερηνοντο γιά έναν άλλον, ήσαν γι' αυτόν μαρτυριον... Δεν τα έβλεπε και όμως τα ήσθάνετο, τι έφενίκεσν οτι ήσασε τώσ λυγροσ της... και χωρίς να το κωιαλοβήσ έσοίσεσ τουσ πολύ τα χέρια του, έσς ότου τα νυχια εκώθησθησ μεα εις τήν σάκω του και ήσθάνθησ σονον δυνάτω.

—Η Λινετα μου φαίνεται πούδν άλίγμην, ειλεπ ή Ραυμόνδη μόλις έφενεσ μονη με τον άδελφωσ της— ειλε άδύνατη και άχωρη. 'Ητο άρρωσθησ.
—Η Λινετα άχωρη, εν Λινετα άδύνατη! Το λγαυα αυτα έκωσων μεγαλήν έντιμωσν εις τόν Ζακ, διωτι εδω και κάμποσων κορωσ ειχε γίνεσ πολύ ερωσιώσ και δεν έουλλογίζετο πορω τιν έαυτόν του, χωρίς να φανταζόσθ καν ότι κάπωια ψυχή ύπέφερεσ κοντα του.

—Η Λινετα ειλεσ άχωρη και άδύνατη ειλεσ; ήρώτησθησ τήν άδελφήν του—και όμως δεν μου παρεπονέθησ ποτέ...
(Άκουλουθίτε)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΕΥΓΕΝΟΥΣ ΕΦΘΟΣ 14 ΜΙΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΜΑΙΡΗ 14

Και ο κ. Χαίδερ έπανηρώτησε μετά τώσ έπιμοησ: —Μήπωσ έχετε κανίνα ματιώσνον πονον, δεσποινίς; Εις έμε δυνασθε να έμποιεσθητε τα πονω... Ηξέφενεσ διω άσπασησ τόν πατέρα σας εδω και ύποθετω να είλοτεσ πεπεισμένησ ότι τόν άσπασησ ειλκωρνώσαστα.

—Η Μοιρη δεν είδοτίσσε να βεβαίωσθ ότι ούδεις «μωστικώσ πόνοσ» τήν άσπασησ. Κοι ο κηδεμόν της, έννοων ότι εις σιδερίωσ εκμωσνιήρεσιν εν προβωίεν σφ' έαυτού της, άπεφασίσεσ να είσελθησ ούτωσ εις το ένδιωφόμεν θέμα.

—Θο έρωτιοστω, ειπε, να μου ήμολογήσατε οεισ όλησ τήν αλήθειαν άραφύ δεν το θέλετε, θα όμιλήσω εγώ.
—Έξωσγών δ' εκ τής τώπης του τήν γνωσθήσ μου προς τόν Μιμήκον έπιστολήσ, ήρώτησθησ εις τόνον κοπωσ ούοτημον:—Τι σπινετασ αυτό;
—Η Μοιρη ετορωξήσ, θα ήθελε να όρημησ εν τώ άσπασησ τήν ύποκλωσιωσν έπιστολήσ, κατάρθωσεν όμως να σπινετασθησ εντωσ τών όρώσων της ψυχρομωσ. Και, κατώς δεν άπήνησ, ο κ. Χαίδερ έπανάλωσε βεβαίωσ: —Κήρησ μου, άσπασησ τόν πατέρα σας και έχω τήν άείωσιν να μου όμιλήσατε όπωσ μιλείτε εις αυτόν. Εις σας φανερών ότι άσπασησ θερμωσ ενενήθησ εις τήν άσπασησ και τεανικήσ σασ κορδίαν... 'Αλλοσ δεν εχίμεισ παρὰ να ειλεσ άόρησ καιρωσ να το εκρίωσωσμεν.

Αυτό πλέον εξήγησε τα όρια τής ύπορωήσ της. Ηρώτρωσε το εύστωλές κορωμ της και άνεφώρησ: —Ποτέ!
—Έχετε έδωσων, έπέμεινε ο προστάτησ της... ή νεσρα σας ήλικία δεν οασ έπιτέλεισ να διακρινετε τώσ ουνεπιωσ τής όπωιας έχωσν σπηήθωσ παρφορία αίσθηματς...Μη νομίζεσθε δε ότι εις και τώσων βαθειάσ αι μίρισ τον δοσν φοινίγαι. 'Όχι! Εις τήν ήλικίαν οασ όλοσ οι ένδοσασμοί ειλε έννοισσ αλλά δεν διακρινωσ πολύ... Θα οασ έδάρρωσεσ τωος κανενασ λεοντιδewσ τών άθηναϊκών σολωνιών...

—Απατάσθε, κανείσ δεν μ' εθάρρωσ.
—Και όμως ειλεσ προσηνέσ ότι άγοπάτε. Δεν θα το άρηγηθησ αυτό!...
—Κοι αν δεν το άρηγησ;
—Τότε θα οασ είπω ότι παρεσούρησθε.

—Η Μοιρη εξήσνησ: —'Όχι! κωρε Χαίδερ, με όλον τόν σεβασμόν που τρωφωσ προς ήμάσ, έπιτερωπέσ μου να οασ πορωαλέωσ να μνήν ύβρίζετε το αίσθημα μου. Δεν ειλεσ ούτε λεοντιδewσ τών σολωνιών, ούτε νερωσ κορωφωμενοσ άνάστωσ μου έκεινοσ ο όπωιοσ κυριορχεί τών σέφωσν μου.

Ο γορμάνωσ πορωγγελιοδόγωσ εξεπλόγη εκ του άσπασηστικού τόνοσ μετ' ούσ όμωις ή προσωπειωμένησ τιν, αλλ' άποφασισμένωσ και αυτόσ να μη χαση τήν μάχησ, εξήγησεσ σφασράσ: —Κήρησ μου, δεν έχω σποκον να κυτωρησσω τήν ύγείωσιν του αίσθηματς οασ... 'Αλλ' έχω να οασ πορωτηρησσω οτι εύρωσθεσ εις χώρων ζελλων, άγοίτεσ άόρησ ήθησ και ήρεσεσ πα, και πωθων, πωθωνωστων μωλιωσ να ησπασηθησ. Τώτω δε άκριβώσ ήθησ να εξορωφωσσω, δια να μη εσθεθώμεν πρό μιάσ άνεπαρωρθώτων καταστροφήσ.

—Φρωειτε οτι αυτατά ή καρδία, κώρε Χαίδερ;
—Χμ! ούτοι ειλεσ σπηήθεισ φρωσις τών νέων, σπερσόμενασ σησασίασ. Μήν πλανώσθε, ή καρδία άκριβώσ άπατασ εκκώλωσνον, διωτι κυρωρηστώσασ παράλειπν ή κωρίασ και τεγλώσν το λογικόσ. Εύτυχώσ κατέχω το όνομα του άνθρωπουσ ο όπωιοσ κατωρθώσεσ να οασ σπινετασθησ και θ' αναλωσ τον πληροφωρηθώ αν ειλεσ άξιοσ της προσοχήσ οσ.

—Δυναμ να οασ βεβαίωσσω ότι δεν θα λάβωσ ανάγκην τών πληρωφωριών οασ, έπέμεινε ή κώρη.
—'Αλλ' αυτό ειλεσ ύπερβολή έπιμοησ και πεποιθήσοσ άσθησικόσ. Χωρακώρησαστε το οπωσ θέλετε, αλλά πιστεωσασ ότι τώτοις δεν θα δύνησθ να κλωσιω τήν πεποθησίν μου.
—Ο κ. Χαίδερ έταρωξήσ προ τής άκλωσθησ έπιμοησ της, αλλά δεν άηλησισθησ και κατωγενεν εις τας απειλήσ: —Δεσποινίς, ειλεσ, ήλθα να οασ προσεφωρωσ τώσ πατρικώσ σφωβουλάσ και ύπηρεσασ μου τωσ άρνησθεσ, όλη ή ευθύνη οασ θα βωρυνη. Έγώ εν πόση περιωστωσ ειμαι ύποχωρωμένωσ να είδοποίησσω τον πατέρα οασ.

Η Μοιρη άνευαχθήσ φορτωμένη.
—Τωρα τεωθεσ; ειλεπ ο πορωγγελιοδόγωσ.
—Όχι, άλλα θα οασ πορωκωλινωσ να μνή άνησυχήσατε τόν πατέρα μου. Η άσπασησ θα του παρεσισθησ τα πράγματα σφασράωτερα άφ' όσοσ ειλεσ και δεν επιθυμώσ να ταρωξήθ.

—Εν τώτοις άνω ειλεσ το καθήσων μου.
—Σας το ζητώ ως, χωρίς, μμη το κόμμετε.
—Ακούσασ! Δεν μου επιτερεπαται και' ούδένωσ λόγον γ' άρήςσω τόν πατέρα οασ εν άγνώτωσ τιν κινδύνωσ εις τόν όπωιοσ εύρωσθεσ, διωτι και έμε ειλεσ πραγματικώσ κινδύνωσ αυτό. Μεσ μεγάλησ μου λύπησ φοβωμαι ότι δεν θα κατωρθώσω να σπινετασθησ πωριεσ τήν παράλειπν οασ.

—Πολύ κωλα, απήνησθησ άξιοσπεπώσ ή Μοιρη. 'Αρου αυτή ειλεσ ή γνώμησ οασ είδοποίησατε τον. Σας είδοποίησ όμως κι' εγώ ότι δεν πρόκειται να μεταρραλωσ γνώμησ.
—Άρκετω! κατελήξεν ο κ. Χαίδερ ύπερβολικά σπινετασρημένωσ. Μεσ αυτήν τήν έπιμοησ οασ δεν έχομεσ πωποσ άλλοσ να είπωμεν. Λάβετε τήν έπιστολήσ αυτήν ή όπωια οασ, άνήκει... εις έμε όρκει τ' όνομα του.
—Ευχωριστώ, απήνησθησ ή κώρη λιμβαλωσνα τήν περσ τον Μιμήκον έπιστολήσ της.

Και ο κ. Χαίδερ τήν έχωρηστωσ και άπεχώρησεν, άποφασισμένωσ στωιρώσ να είδοποίησσησ τον πατέρα της.
* * *

Η Μοιρη έμεινε μόνη. Ηπόρεσ και αυήσ πώσ μετὰ τόοσ σπινετασ ησείσ και κλωσιωμοσ κατάρθωσεν άόρησ να σπινετασθησ αι εις τώσ πόδοσ της. 'Αλλ' ήτο ή δύναμις τής άσπασησ έκείνη ή όπωια τήν ύποσθησρίζεν' ή δύναμις του έν κινδύωσ αίσθηματς της. Και ή σπείρησ της έπιασ περσ τιν Μιμήκον. 'Α, ποσων ύπο ήθελεσ να εύρώσκειται αυτη τήν σπινετασ ησείσ του, να του άρηγηθησ τα διατρέξασνα και να ζήτησσησ παρηγοριαν και ένθάρρωσιν εις το έντονον βλεμμα του!...

—Ποσθησ ότι ή πόσθησ τής σπινετασ ησείσ των δεν άπειχεσ πολύ. 'Ητω Τριτη και ο Μιμήκωσ τής ώρξεν εις το γράμμα του έπιστολήσν δια το άπογευμα τής επωυριον Λετωρησ. Η Μοιρη και αν ο έλωκωστος διαταγώσ τήν σπινετασ εις τήν όρηην αν πρεπει να ύπαγησ εις το ρωντερίω, τώρα μετὰ τήν άσπασησ τής έπιστολήσ και μετὰ τήν έπισκεψησ του κ. Χαίδερ, εύρωσκεισ ότι ήτο άπαρκαίωσ να σπινετασθησν δια γ' ανταλλάξωσν τώσ περσ του μέλλονόσ των σέφωσν των. Και το Μοιραϊον έκείνο άπογευμα τής Τεταρτης έφθασεν. (Άκουλουθίτε)

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ 10 ΛΕΠΤΑ ΕΚΑΣΤΗ ΛΕΞΙΣ

—Ασπασησθησ 'Αθηνώσ, Χανίων, Σμύρνης, και Λωσπαι 'Ελλάδος, σπασσεσ παρηγορησάσ ένα φρωτησκόλιω τωμένοσ στο γαυ με δυο γλάνα λογιώσ «Φιλανθήσ» p. r. Σμύρνη.

—Είσοσγόμενωσ δια πρότην φοράν εις το σαι νωμά της 'Αγαπητήσ μου «Σφαιρασ», ανταλλάξωσ έπιστολήσ παντωόθεν. Προτιμώσ Πειραιώσ, 'Αθηνώσ, Κεραλλήνησ, Γράφωσ Π. Βέσθον p. r. Πειραιώσ.

—Ανταλλάξωσ σ. p. και έπιστολήσ μόνον με δεσποινίδασ. Προτιμώσ Βόλου, Χαλκίδοσ, 'Αθηνώσ και Πειραιώσ. Γράφωσ «Νεαρόσ Ναυτοπόλοσ» Γράφωσ Σφαιρασ. —Ο άσπασησ ποδ θα λάβησ απλήσ κάρταν με μόνησ τήν ύπογραφήσ μου, παρακαλείσθ να γράφησ ότι μωστικόσ θέλω με τήν καρδία του. Έκτώσ αν δεν ανταλήψησ τόν βραβών του γωρωσθησ μου. Δευτέρωσ Πάσ. Πάσ. Πάσ. Ορωσών 'Αττιώσ.

—Κλωρη Βόλοσ 'Αθήνασ Μωστωρα Πειραιώ, Ν. Β. 1. 5. 5. Κωσπολις. Σας έργωσνα άμώσασ, διατι δεν άπασησ; Τι σπινετασ; Γνωσιστεσ μου αιτιαν δια «Σφαιρασ», άμωσισσασ άπασησθησσ πλωσμήνωσ άνωστωσ «Μερίτωσ». —Ανταλλάξωσ σ. p. παντωόθεν. Καρδιά μου πύργον. Άναρχάσδια.

—Μωσθησ αυή άγνώστωσ, γωρωσσε Χαλκιδώσ και Φωιτησ 'Ιταλιήσ, με άπειλείτεσ ότι θα με απαγηγίλατεσ ως καταστυλλέστωσν και σπινετασθησ θα με άποκαλήθεσ διωτι δεν άπήνησ εις τας έπιστολήσ οασ. Εις τώτοις δεν ήπινεσθησ το μεν δια τόν κωστωσνον γωρωσνών γωρωσάτωρα, όν δεν ήλικίασ να έχησ μαθητήσ Β' Γ' ύμνωσισκήσ τάξεσ και Φωιτησ: ως σπασ, τήσ δια το άπαιτησικόσ του περιεχωμώσ των. Και δια με τήν άποκάλυψησ, εσπασηστωσ νησ πράξεσ καθότι σπινετασ ημείσ να πράξεσ ελκωίωσ, όπωσ θάπτον ή βρωδίωσ θα γίνησ, δηλαδη ή άποκάλυψησ του όνόματς μου εις τώσ τυπωσθησθεσ φίλωσ μου και φίλασ μου, δια δε τήν κωρησν σπινετασθησ δ' ήμ μεσπηγορωίτεσ, παρσδίδωσ βλεπω, διωτι σπασ μεν άσπειλατεσ έπιστολήσ, παρὰ δε τών φίλων μου. Και δια μεσ μόνον 15 και έχω άποστέλεισ ύπερ τώσ 50' τόπωσ δύναται έρωσασ να πιστωσήσ μου οι διήφοροι άποστολήσ και παρσλήθησ Λωπών καισ άλλοσ ειμαι παρὰ όσ με άπειλείτεσ σπασ.

—Εύχαριστώσασ όλοσ τώσ ανταλλάξωσσ μου διωτι διακαίωσ προσέχωσ τήν άλληλογραφήσ εννεκον άναχωρησώσ μου δια Μασαλίωσ. «Βελλίωσ Μαργώσ». —Νερωσ άμωσισσασ τώσ 'Αγγλ. Ναυαρχησ Σμύρνης έπασθησ να διασκόλιωσ τήν μονήστων ζωήσ του έπί του κωσιου, ανταλλάξωσ έπιστολήσ με δεσποινίδασ άπασ 22 έτών. Προτιμώσασ 'Αθηνώσ και Πειραιώσ. Γράφωσ Π. Ν. Λεωρ. γ' γλωσσοσ Ναυαρχησ Βέλλα Βέλλα όδοσ 'Ορωσν άρδ. 14 Σμύρνησ.

—Ανταλλάξωσ έρωστικώσ έπιστολήσ με δεσποινίδασ άπασησ τής 'Ελλάδοσ καιλιν όκωσγεμώσ, έτών 18—17. Μωσκόσ Ναυτοπόλοσ p. r. Μαργησίνωσ ζωήσ του έπί του άλιωσ. —Ανταλλάξωσ φιλοκωνικήσ έπιστολήσ με μωρωσισμένωσ δεσποινίδασ καιλιν όκωσγεμώσ και διήφορησ. Σκοπώσ ή σπινετασ γνωσμώσ και ή διασκόλιωσ τής μονήστων ζωήσ τής άνταπόλσ πόλεωσ. Εις ψευδώσνησ σπασ. 'Τρωσ Χάρτεσ. 'Εθώδασ Ρόδοσ. Δεξασθεσ ανταλλάξωσ; ελκωίωσ ταχιστη. 'Ισάννησ Τρωσάκιωσ έννομησάτρησ Πόλοσ.

—Νεωσ δεκτικώσ εννεκον ζήτησ άλληλογραφίωσ κι ανταλλάγησ σ. p. με δεσποινίδων 16 17 έτών, μόνον εξ 'Αθηνώσ, Θεσβίνης, Κεραλλήνησ. Σκοπώσσ έρωσ. Γράφωσασ Νασισησ τουσ Αλγανσ p. r. Θεσβαλιώνησ.

—Ζητώσ φίλων να πωρλώσ εθλωσασ εις όπωσ ποδ δεν έχω γωρωσάσ. Προτιμώσ εις άποσασησ: πορωμώσ τωσ πωσασσορωσασ, 'Ανατώσ άμώσασ 'Χωραφωσθησνησ Λακωωσλοφωσ Γωρωσία 'Σφαιρασ'. —Όπωια 'Αθηναίωσ θέλωσ να ήθ τόν Πάπα, άσ γωρωσθησ 'Πάπασ Γωρωσία 'Σφαιρασ'.

—Ανταλλάξωσ σ. p. με δεσποινίδων 'Αθηνώσ, Παρτώσ, Κεραλλήνησ και 'Ισωνίων. Σκοπώσ ή φιλιετασρωσ κωλιώνωσ; Γράφωσσ 'Εθωσων 'Υεανθών' p. r. 'Ισωνίωσ.

—Νύμησ Νυμφών. Καρτώσ μου μωσλήσ, γωρωσ ταχιστή. Διέθλωσ να γωρωσισα; Όθλωσ διεσθωσ σου. Σου στέλωσ φιλωσνα σ' άερα.

—Δέλωμα ανταλλάγησ έρωστικώσ έπιστολήσ με δεσποινίδων, μετὰ τής άρωσκόλησσ μου ανταλλάγησ φωρωσθησν διεσθωσνωσ. 'Ορωσασ p. r. Σμύρσ Βέθησ.

—Παρησ λειπεισ θερωσ ο γωρωσ όνησν δι' ύθύνωνσ του έν Μαδύτρωσ του 'Ελλήστωσνωσ γωρωσασθησνωσ. 'Αποσ στωλόσν Πατωλόσν ο υ'να με γωρωστωπολήσ τωτησ και θα έχησ ως άνταμωβήσν παντεσνησ φίλιωσ. Εύ ά γα γωσ Τρωσικώσ ας p. r. Χ Χ Χ.

—Ζητώσ άλληλογραφίωσ μετὰ τής «Μερίτωσ». Δώτωσ Ζωήσ. 'Ηστωσ 39 'Αθήνασ.

—Ανταλλάξωσ κωρωσποσάσ και έπιστολήσ με άπασασ Προτιμώσ 'Αθηνώσ Πειραιώσ σφασράσ οκωσγεμώσ και τας σπινετασθησασ εις το δημω ήρωσμα Καλλωήσ. Σκοπώσ γωρωσια φίλια και κωμιασ φορτά... έξέσασ κώλωσσ κώλωσν ιδωκώσν, έμβάθωνσ εις τα άδύτα του ήδονωσμοσ ψευδώνυμα άποκλωσνωσ, άκωρα έγεμώθησ. 'Αλφωρωσν Λακ. Θωρσ 30 Γωρωσία 'Σφαιρασ', όπωια δεν θα έχωσ ποδ.

—Μελαγχολώσ 'Ονωσροπόλοσ. Κατόνησ δηλώσθεσ οασ έργωσνα, διατι δεν άπασησ; Α. Κ. Βέροια.

—Ανταλλάξωσ έπιστολήσ με δεσποινίδασ Ασβαδειάσ, 'Αθηνώσ Α. Κ. p. r. Βέροιασ.

—Νύμησ σπινετασθησ ανταλλάξωσσ έπιστολήσ και σ. p. παντωόθεν μόνον με δεσποινίδασ; Σκοπώσ φίλια γωρωσία. 'Απάντησ ταχιστη Γράφωσασ 'Ερωσ εθώδασ' p. r. Χαλκίδα.

—Ανταλλάξωσ κώρωσ μετὰ με δεσποινίδασ ψευδώσνησ άποκλωσνωσ. Κώσων Παρωσγορδώνησ ήσων. —Ν. Καλοσ, έρωσ τι ψευδώνωμωσ έρωσ «Διαρωσλινθωσασ» p. r. Χαλκίδασ.

—Λίλωσ. Αρωσων Κυρωκήσν οασ περσμώμενοσ στάσ 6 Γάθωσ.

Νεωσ Σμυρνώσ ανταλλάξωσ έπιστολήσ και σ. p. έλληστωσ και γλωσισσασ με δεσποινίδασ νεωρσ μωρωσμένωσ.

—Ανταλλάξωσ Σόλογοσ Κωρωμωσίνωσ, καλωσμεν πάντα βουλωόμενωσ κωρωσισσων φρωσφώσων οασδύποτασ πώλεσ και έπαρχίωσ τής 'Ελλάδοσ προ; έγγωρωσνησ. 'Επι-δωκώμενωσ σκωπώσ. Σπασασ προκαλίνωσσ όπωσ τής έπωκωρησθησασ και άναχωρησσεσ ήμωσ έπί τής άσπασησ. 'Αρ-κωγώσ 'Αρωκωμωσισσώσ, Γωρωσισσώσ 'Παπώσ τής 'Ιω-κωγώσ Ταρκία; 'Ελκωίωσ 'Ελκωίωσ 'Επιστολήσ και αι-τήσοσ έρωσθησν 'Αρωκωμωσισσώσ Γωρωσία 'Σφαιρασ'.

—Ανταλλάξωσ σ. p. και έπιστολήσ μετὰ δεσποινίδων παντωόθεν. Σκοπώσ έρωσ. —'Όνωσων Χωραφωσνησ; p. r. 'Αθήνασ.

—Ανταλλάξωσ γωρωσισσώσασ διαρρόθων κωρωσν και 'Αρωκωίωσ. 'Αποστέλειτεσ με σπινετασθησ έπιστολήσ Νωσ. Μωρωσθον Σάτωσασ Μωρωσισσώσ.

—Ναι, ανταλλάξωσ άλληλογραφίωσ παντωόθεν με νέωσ μωρωσισσώσων άνω τών 25 έτών «Καρωσισσώσ» όδοσ 'Θωρωίλωσ 25. Θεσβαλιώνησ.

—Ανταλλάξωσ σ. p. έπιστολήσ και φωρωσγωρσίωσ παντωόθεν με νέωσ άνεπρωγώμωσων Γράφωσασ Άδα Λίτωσν 'Αποστολόπολοσ p. r. Βόλου.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ —Σκοπώσ χωρωσθησθησιν κορωσισσώσασ γωρωσισσασ, δια τα όπωια όπωιασ γωρωσισσώσασ και αρωσθώμενοσ έπί κωμώσων κατόπιν εδωσαν φρωστωσικήσ τωρωσθησθησ διασώθησν ρωσισσώσασ όδοσιν λαβών κωλωσισσώσασ ήλιωσ. Σμύρνησ 'Αθηνώσ 'Ρετι Νηστων Χωρωσισσώσων Τ. Τ. 928.

—Νεωρσ έρωσισσασ τώσ Μετώποσν ζήτησ άλληλογραφίωσ με δεσποινίδασ και νεωρσσ χήρσ. Σκοπώσ έρωσ. Γράφωσασ Λωίωσν Χωρωσισσώσων 'Αρωσισσώσων Τ. Τ. 928 Μετώποσ.

—Νεωρσσ έρωσισσώσασ εθωρωσισσώσων εν Μετώποσ Μ. 'Απασ και δια πρότην φοράν έπασθώμενοσ εις το σπασνωμάσ τής «Σφαιρασ», ανταλλάξωσ σ. p. και έρωστικώσ έπιστολήσ με άπασασ τας δεσποινίδασ προσ άνωσθώσων τής μονήστων ζωήσ του. Γράφωσασ 'Αρωσισσώσων Σου Σπινετασθησ Πειραιώσ Πέλωσλοσ Τ. Τ. 928.

—Ανταλλάξωσ κασ ποσασάσ και ερωστικώσ έπιστολήσ με δεσποινίδων άπασησ ηλικίασ 18—22 έτών Ισρωστωσ εξ 'Αθηνώσ, Χαλκιδώσ, Κωσν πόλεωσ. Γράφωσασ 'Αθανώσνησ 'Αρωσισσώσων Σου Σπινετασθησ Πειραιώσ Ιωσ Λόγωσ Τ. Τ. 928.

—Ασ φρωσισσώσασ ύπερωσθησθησ ποδ ταρωσισσασ εν Μετώποσ και ελκωίωσ αι οικονομικήσ κωρίων, άδωνται άποστολάσ έπασθωνσ και ταρωσθώμενοσ δευτέρωσ. Σκοπώσ ή φρωσισσασ. Σπασισσασεσ 'Αδω φρωσισσώσασ' τον Πέλωσν Σπινετασθησ Τ. Τ. 907.

—Νεωρσσ έρωσισσώσασ έπασθησθησ εν μετώποσ. Έλασε άγώρησ τον ζήτησ παρηγοριαν άλληλογραφίωσ δεσποινίδων 'Αθηνώσ. Π. Α. Μωγανών Τ. Τ. 908.

—Κωρίων Α... Πήρω το γωρωσισσασ. Πότε γωρωσισσασ; Που έπαθεσ; τήν διεσθωσθησ μου; Τώρα ανταλήψησ πώσ έρωσθώσθησ και μου ζήτησ να οασ άπασησθησ δια τής «Σφαιρασ»; Μόνησ σου το θέλωσσ από τήν ήλικία σου. Τι' αέτωσ με ήσθασ περσθησθησ τα σπινετασθησ. Είπωσ ποσ κορωσ

ΤΟ ΕΠΤΑΗΜΕΡΟΝ ΥΠΟ ΤΗΝ ΕΥΘΥΜΟΝ ΟΨΙΝ ΤΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΤΥΠΟΙ
Ο ΜΠΟΥΡΑΣ

—Φημεριδε...ουε...ουέ...ές
Αυτά το λοιπο που λέτε, άδες φάκια, σαλαμάρα κι άγιος ό Θεός. Μοναχα που ξεχασα προση να σάς πω τους κανυάδες που ελχα την ελλη βολά, εδω και τέσσερα χρόνια στην Πάτρα με τό μοκαρίτη Κομπού, τον Άγγυλοαλο στρατηγό—τονε θυμάσαστε; Βεβαια... έχω προηγούμενα μαζί του και που να σάς τα λέω!.. Θα πιάνετε την κοιλιά σας σπ' τα γέλοια... Ήτανε τόν καιρό τοί αποκλεισμού, τότες που τρώγαμε το χαρουπάλευρο και μās φονότανε παντεσπάνι. Ένα πρωί που έκανα κατ'όλον έρευνα στην προκυμαία για χαμμά γόπα, γλεπω να ξεμπαρκαρουνε απόνα ξενο βαπορι τρόφιμα!

Κάι γολέττες άσπρες σάν τον κίρρο μεγάλης κυρίας, σιτάρια, οφοχί, πράμματα, θαμματα ότι να βάλεις με το νού σου. Τάγλιπες, άδερ φακι μου, κι έγλιφες τά δάχτυλά σου. Το φορτώσανε όλα σ' ένα κόρρο και γρομμή για τό Γαλλικό Προξενείο. Μοναχα που ελχαν κάνει τό λογαριασμο τους δίχως τό Μπουρά, γιατί εγώ φωναζω αμέσως ύπο τά δάλα όλα τ'άλάνια της πρώτης μεραχιας μου και γιοίτρια καινικη έξοδο κατα τού εχθρού. Όσο να τριξουνε οι χωροφύακοι, τό καιρο ελχε ξεπαστραφίτη, σκουπισίτη κι' όλας, γιατί πρέπει να ξε της πώς τ'άλανια ελνε πεινιά με φιλοτιμο: άμα τους δόκως ένα πιάτο φοί, θα σου γυρίσουνε τό πιάτο πλυμένο με τη γλώσσά τους, γιατί έχει τό κακό γλέπει, να μην τρώγατε κι' αυτό. Δέν έμεινε, που λές, άπανω στο κάρρο ούτε ψιουλο. Έ, από τοιες άρχιουανε τό μεγάλα ντορβέρια. Ό προξενιος της Γαλλίας τη/εγραφησε στον Κομπού, ό Κομπούς τρεβήξε μιά διοματιρια στην Κιβέρηνοι, ή Κυρερηνοι άπάντησι, έγγραφα και κοντρα έγγραφα, όσο που τ' όνομά μου ελγινε ανατολικό ζήτημα κι' έφτασε στο Παρισιο. Μου στροπατουρανε και τ' όνομα στα γαλλικά, κι' άπο Μπουρας τό κάνανε Μπουράς, ως τοσο τορποτιρας δεν έπαίξε πιά στην κοιλιά μου, γιατί με τα τρώγιμα που ελχα άπάξει ένα μίγα έτρωγα σαν εφοπλιοτής. Από τοιες εγινα κι' εγώ μεγάλος άντρος κι' ειδοςος και δεν με χωραγε αια ή Πάτρα. Για δαύτο κίνησα κι' εγω με τό εξπρες—πρώτη θέσι άποθήκη, τζαμπα πανοιτες, ελνε νον τα λέμε;—κι' ήρθα στην Αθήνα. Άντε θα πάρτε γαρμιά φμεριδα ταρι; Τι διαόλο λίμα ελν' αυτή που σας έπιωσε, ουρδελλες φαγατε!

— Ό λιο...ουο...ουο...ουό...ουός...

ΑΔΑΤΙΣΜΕΝΑ ΚΙ' ΑΝΑΔΑΤΑ

—Μετριοπαθής έπιγραφή.
Ό κ. Τουγγουρακης άνοιξε παπουτσιδικο στην όδον Στουδιου νοιμερο 95 κι' έγγραψε οτή βιτρινα του: 'Τό καλλίτερον ύποδηματοποιειον των Αθηνών'.
Ό κ. Τουγγουράπουλος άνοιξε επίσης παπουτσιδικο στην όδον Στουδιου, νοιμερο 96 κι' έγγραψε οτή βιτρινα του: 'Τό καλλίτερον ύποδηματοποιειον της Ελλάδος'.
Ό κ. Τουγγουριδης άνοιξε κι' αυτός παπουτσιδικο στην όδον Στουδιου νοιμερο 97, μετοξύ των δύο άλλων δηλαδή, κι' έγγραψε στην ταμπλα του: 'Ασ' εδω ή έισκος'.
—Οικονομική Σουμπρέττα.

Η καινούργια σουμπρέττα εκτένιζε τά όρατα μαλλιά της κυρίας της και καθώς ή κυρία ήταν καταδεχτική, ελχαν οτιησε χυσοή κοιβετιουλα.
—Κερες, Μουη, πήγα χυες στη χωτομαντισα να ρωτήσω για τον άντρα μου.
—Κι' επληρωσατε πολλά;
—Ελ' οσι πεντε φραγκα, μα έμαθα πολλόξέρεις.
—Άληθεια κυρια; Μά τι τα θελετε, μου φανεται πως πιο πωλα τ'άξερα γώ να σάς, πω και θά γλυτώνατε και τά λεπτά μυλια μου!

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ

(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Τενδώσατε τό σφών άπτών ότιον, τό όποιον, συμβολιται προσφιλήν, φάσκω ύμιν ότι ποιούμεναι έκλογαι μετά εν μην καθ' άπαν την Έλλάν εκθέζω κάγω σθεναράν ύποψηφιότην εν τή «Σφαιρίν» όπως με έξαγάγητε βουλευτηήν και πατήρ του έθνους άμήν, τό όποιον δέπτε μετά φανών, λαμβάς και κηριών άπαξάπας κουμβάρος και παρακούμβαρος κρουχάσατε: Ζήτωσι ό Άγκαθαγγελουμβαρος πράξατε διαδηλώσιον φανασκούνδες στενδορκειως και ψηφισατέ μοι ξεροδοξίως, ίνα με έξέλθητε εκ της κάλπικης νικητήν και λεπκοπρόσωπον ποσώς κορακοειδη. Ούχ άνήκων τή ελαία ή Βενιζελέα τίθημι κάλην όρφανην εν τή ευρέα περιμερεια τοι «Σφαιροειδός» νομοθ ήγουν μεθ' άνεξορτήσεως και έξωθι συνδιασμού μακροθεν τών φορολογουών τούτεστιν Γκλα και τεκνιον του λαού [βοειδός βίβριος περι της έξογαγής μου θριαμφαιτικώς τό όποιον θά οδς πεζώω μέγα γέγρα μετ' ψωμι και τριουν.

Ό Άγκαθάγγελος

ΤΑ ΠΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΥΣΗ.

Περδίκω μ' π'ί μ' Μά τ' λοχίτρα π' πέσσα τ'ν άλλ' βδομάδα για χόρ' τς άφιντις σ', π' όπ' του θιο νον τώβρ'ς, ενή η παρτακλή. Διωρασα μαθές στού τζουρνάλ' πώς έπιοι πανοδικα στον Πειραιγιό κι' ελπα μπά κι' ελχις ερθ' λου κι' εκαναν λάθον κι' οι πέρασαν για πανοδικα, όντις για χουλέρα ποθεισι.

Όντις πέρασ' όρους λιγ'λάκι ώρα ήρθα στα σγκολά μ' γλιόποντας να ξετρυπάν' μπροστα μ' σο ένγιου καλό Ικειδς ου προκουμμένους (ού σ'μπέτιρος' ού Ντιούλας τ' Κιουλίβαν'.
—Ούρε ου ήσταν, ουρε νιμπελχανά, κι' έγγραφαν πως έπιοι πανοδικα;
—Ίγώ κι' όφιντιά μ'.
—Μ' σόν εν' έτο' μ'κρό του κανό. Ιγώ μ' κόπ'κον τά ήπατα μπά κι' ήταν 'κειν' ή γερμαντολού ή άριβενιουσιό'κιά μ' κι' τ'ν καρτέρογα πώς κι' πώς να σπάσ' του ποιδαρόκι τ'ς κι' να μη φτι σ' σ'ν' Αθήνα. Κι' πώς όπ' έδου καλό ρώ'μα νά'μ'ι;
—Ηρτα για τά μοραφεία π' θα γέν'νι μαθές στού Στάδγιου.
—Τί λιές, ούρε; Μ' κι' τι ελο' Ιλόου σ' δήμορχους, ραθές;
—Οί... Ποριδρους.
—Ποριδρους! Ίου ποριδρους, ουρε καρμπουζουκλή!... Ελοι καλά για να βάλου τ'ς φουρές;
—Ελμι καλό κι' κατόκολα κι'ε'μι κι' ποριδρους.

ΨΗΦΟΔΕΛΤΙΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
Έκ τών δημοσιευθεισών εις τό όπ' άριθ. 89 φύλλον της «Σφαιρας» προτιμώ ως Βασίλισσαν της Καλλονής την ύπο τό ψευδώνυμον
Υπογραφή

Τοσ Βλάμπ τὰ καμώματα ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ

Δέ βαστάω άλλο, ρε Μανιό λινουμάτση, θά σου ξεμυστηρευτώ τόν πόνο μου, γιατί καθώς μου φαίνεται, έχασο ό κόσμος τό ρέγουλό του κι' αυτό πολύ μου ξυνίζει τή μανέστρα—μπήκες στο κείμενο; Άφόντες βγήκε κείνος ό μυστήριος ό Ουίλλω γας και μās τ'άτε άφ' ένός και άφ' έτέρους περι έλευτερία του μικρού λαού και δε συμμυζέται, από τότες ελνε που σκλαβώθηκε ό ντουινός μεχρι πιούσμα για ψυλου πήδημα—ξηγιέμαι άβέρτα; Άλλοτε ό πάσα ένας βλαμης ελχε τό ελεύτερο να κανη ό,τι του γουστοριζε, να φομαρή το τοικακι, να κουβαλή μαζί του τή διμουτσουνη, να δέρη τή χαμοίρα του ή να ποιήη μπολαμοτι. Σήμερις για να βήξης πρέπει να χιχίς άδεια!... Γλέπει στο δρόμο ένα δουλικό. σου βαράει στο μπι, πās κοντά του νον του σκάσις τό πορομύθι κι' άπάνω που του σφουρξίεις «μοιπούλιο τό πηρες τό σκέρτοο, ρε κοπέλλα μου!» έπ'βαινει ό χωροφύλακος και σου κόβει στη μέση τήν κουφόβροση του σιτηου σου. «Απαγορεύεται! Δές στή χαμοίρα σου: «Άβολέ μου τά μπρεντέ σου», σου φέρει αντίρρηση, προαλείβεις να θυμάσης για νον της τριβήξης τό μεφεντάχι... τοσπ! ό χωροφύλακος «Απαγορεύεται! Γιατι, ρε άσιουρωτε, τί ντορβερια ελχεις εού με τά οικογενειακά μου; Και νδηταν αυτά μοναχα ή που δεν σ' όρήνουνε ουτε με τό έναιφο σου να κανης ό,τι σ' όρέζει. Προχτε πόγωνα με τό τράμ στην Κολοκιδου. Κάνω να πηδήξω λίγο παρα πάνω από τό τέρμα, περιμένει να σταματήση» μου λει ό σπραχτορας.

—Τί οε διαφέρει έσένα, ρε κύριος; του κανω.
—Απαγορεύεται! μ' άπαντεί.
—Απογε, ρε μπρομοχανέ, του κανω. Τί άπαγορεύεται; Μήμπος και πέσω και σκοτωθώ; Κι' ουτερις θο σου χαλόος ό τραχανός έσένα! Κορμι μου ελχε ό'τι θέλω τό κανω' οά θελω τοι βανω και μπουρλότο και τό πετάω στον αέρα. Νομιζω;
Κι' όμως ελχε δίκηη ό τροβαγιής. Γιατι όποιος πηδοει άπ' τό τράμ, κατ'ως τρέχει άκμα, τότε τοιμπαιε ό τοίφτης για τό τμήμα κι' από κει με τό κατ'έντιε για τό παιόμα και πλέρω κοροϊδο! Να, έτοι καιαντήσανε τα πράματα τή σήμερις ήμερα, γωνια μπασκιοβά και μέση κουραμνα—για να ξερης, ρε τετροβάγγλη.

Ό Βάγγος

—Βάι ου έρ' μουσ άπο ουτάθ' καν Ικει στον χορυγιό μας κι' δε βρήκαν άλλουν χειότερου να βγολ'νι;
—Στ'λιάργια τ'ς άφ'κις—κούτσουρα θάν τ'ς βρεψ.
—Καλό κηρ-πόριδρι μ', καλώς όρ'σις, πάμι νό οι κηράσου κανα ουζάκι.
Κι' πάμι κι' τοιπειρόμοστι γινναία κι' ποιός πλερών'; Ού κηρ Ποριδρους, όμ' ποιός Ιγώ!
—Τί ματα, άπ'τι υ χορυγιό μας, ουρε ντερνι'λή;
—Καλά κι' οι χιριάει.
—Η γρη μ', ου μάρμπας μ' ου Στοίμπους ή Πιρδίκω μ', ή γίδα μας ή στέρφα οδλ' καλά;
—Καλά άς τά λεμι διξα νάχη.
—Χαιροιμι, κι' δε μ' λιές, ουρε, δε θά μ' κουινμήης κανα συντήριου για του Στάδγιου;
—Που νον τώβρου;
—Μ' τότι τι παριδρους κι' κούραρα ελσι; Που'νι τά μέσα σ' κι' τά όζου σ';
Μ' αυτινους δι για μένα μ' μάειδι κι' άπατός τ' δεν ελχι συντήριου κι' προνιές έμαθα πώς δεν τούν άφ'καν να μη μέσα στού Στάδγιου γιατί δεν ελχι ν ταξ' τα χαρτια τ' κι' τούν πέρασον για καστονά σά πέρα. Για δαύτου δεν τούν μάειδα—θα νάφαι, ως φαίνισι, άναυλα ου έρμονς κι' ταμπλάς θάν τούν πιάν' σάν άκούη Αθήνα. Άμ' τί νόμ'σι, πώς έτο' έμιασι μεις οι Αθηναίοι; Ταύια κι' μένου

Μήτερος Κουγ'όγαλουσ